

fenere i Livet, men jeg tror, det ligger noget ud over, hvad man ellers forstaar ved et hyggeligt Familienliv, hvis det skulde blive Reglen. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, hvad der efter Forhandlingerne synes at være Lovgivningens Mening, at man her- efter vil give Hustruene og Børnene direkte Udgang til at findes hos Amtmanden eller Overpræsidenten med henholdsvis Manden eller Faderen om Forsørgselsens Tilstrækkelighed i Hjemmet. Ganste vist er det saaledes, at Ørighededen heller ikke hidtil har været forhindret i at gribe ind, naar der var Misforhold i Hjemmet; Ørighededen har i visse Tilfælde Ret til at tage Børnene fra Forældrene, naar de blive mishandlede eller vanrøgtede hjemme! Denne Ret ser jeg ikke Spor af her i dette Forslag, saa jeg veed ikke, om det er Meningen, at den skal falde bort; der er en saadan Regel for uegte Børns, Plejebørns Vedkommende, men der er ingen saadan Regel i Lovforslaget for ægte Børns Vedkommende; jeg har i alt Fald ikke funden den. Men ud derover er man hidtil ikke gaaet, og jeg tør sige, at det har været en ganke almindelig Opfattelse, at der var ikke noget andet at gøre for Kone og Børn end at søge til Fattigvæsenet, og saa kunde Fattigvæsenet bagefter søge Regres hos Egtmanden og Faderen. Men hvis man paa dette Omraade ønsker at gaa noget videre i Beskyttelsen af Konen og Børnene, end Reglen er i Øjeblikket, saa vil jeg dog ogsaa der bede det ærede Udvalg om at tage under Overvejelse, om der ikke var visse Begrensninger, det kunde være heldigt at gøre i saadanne Familjeforhold.

Samtidig hermed har det ærede Medlem fra Næstved (Veth) foreslaaet, at den Afsoning paa Bånd og Brød af Underholdningsbidragene, som er anordnet i § 9, 2det Stykke, skal udgaa, og at disse Pengeforpligtelser kun skulle indrives ved Udpantning og ikke ved Afsoning, som Reglen er nu for Tiden for Fædre til uegte Børn. Som jeg forstaar § 9, 2det Stykke, er Meningen der, at denne Regel ogsaa skal gælde andre forsørgelsespligtige, saa at de, hvem et Underholdningsbidrag i Penge paalægges, og som ikke kunne betale dette, skulle kunne hensesættes paa Bånd og Brød efter de samme Regler, som gælder nu for det uegte Børns Fæder. Jeg kan kun være enig med det ærede Medlem fra Næstved i, at det synes at være en barbarisk og nu ikke længere bestimelig Regel. Hvorfor skal der gælde en saa mærkelig og abnorm Regel for disse Pengeforpligtelser i Modsetning til alle andre Pengeforpligtelser? I Virkeligheden opnaar man jo ikke at saa flere Penge ind

ved at sætte vedkommende paa Bånd og Brød end ved at lade det være. Naar man ved Udpantning og de andre Eksekutionsmidler, man har, er gaaet saa vidt, man kan gaa, saa ser jeg ingen Grund til at sætte ham paa Bånd og Brød bagefter, saa jeg er ikke tilbøjelig til at stemme for dette Forslag, og jeg tror, at det er en Forbedring, vi nu bør gøre, at lade denne Udsoning høre op og ikke gaa til endogsaa at udvide den paa Omraader, hvor den hidtil ikke har været anvendt.

Endelig har det ærede Medlem stillet et Forslag om, at visse Dele af 1ste Stykke af § 10 skulle udgaa. Jeg forstod den højt ærede Indenrigsminister saaledes, at han ikke havde noget imod, at dette stete, og da disse Ord i Virkeligheden mildest sagt ere overflødige og, hvis man vilde bruge et stærkt Udtryk, maaste kunde siges at være meningsløse, saa synes jeg ogsaa der, man gør ret i at følge det ærede Medlem.

Der er endnu et Punkt, jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til, det er Spørgsmaalet om Eftergivelsen af modtagen Fattigunderstøttelse og den deraf betingede Generhvervelse af Valgretten. Det er et Spørgsmaal, som jo er af ikke ringe Betydelighed; det skal jeg give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) Ret i. Der er først Bauskeligheder overfor Grundloven, som man maa være paa det rene med, men som jeg ganke vist tror, man kan komme ud over ad den Vej, som Udvalget har foreslaaet paa den ene eller den anden Maade at slaa ind paa. Selve Grundlovens Mening er jo fuldstændig klar. Grundloven siger jo i Virkeligheden ikke, at den, der nyder Fattigunderstøttelse, skal miste sin Valgret, men den siger, at den, der nogenstinde har nydt Fattigunderstøttelse, skal alle sine Dage have mistet sin Valgret; det er Grundlovens Mening, det er sikkert nok. Der blev nemlig paa den grundlovgivende Rigsdag allerede stillet flere Forslag, gaende ud paa at indskrænke denne Bestemmelse, og de blev alle forfaste, saa der er ingen Tvivl om, hvad der er Meningen med denne Regel. Smidlertid ere vi vel nu ogsaa alle enige om, at det er en meget haard og ganke unødvendig streng Regel. Spørgsmaalet er da: Kan man komme ud over denne Regel uden at komme i Strid med Grundloven? Og der kan jeg ikke give det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds Ret i, at dette Spørgsmaal, som ganke vist kan siges at være et Valgspørgsmaal, ikke skulde have sin rette Plads paa denne Lov. Jo, hvis dette Spørgsmaal